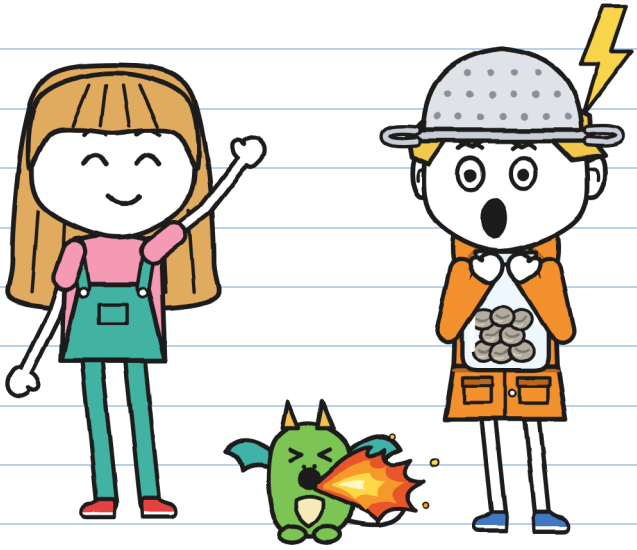
НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Lui Eriksson

(зошит Гуні)

РОЗМІР L
Високий рівень · 11+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Текст та ілюстрації: Lui Eriksson

РОЗМІР L · Високий рівень · 11+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

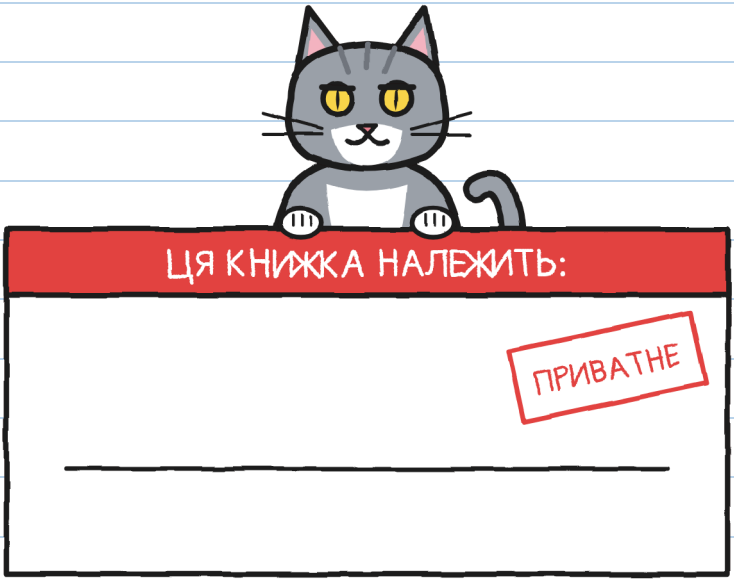
Друга книжка серії. Перша: «Ця посилка кусається».

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Жоден грім не постраждав під час написання цієї книжки. —Ю.

І нікому більше. —Ю.

Якщо знайдеш, не відкривай до грому.

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: ти так не роби. Якщо це триває кілька сторінок, написано ВІД ТУТ і ДО ТУТ. Під час справжньої грози діє сторінка 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Кур'єр по суботах. Мисливець за грозами (більш-менш). Це його зошит.

Юля. Рахує секунди між блискавкою і громом. Пише зеленим і підписується Ю.

Крихта. Дитинча дракона. Повторює все за Гуні. Усе.

Тоньо. Розвозить для БЛИСКАВКИ на велосипеді. За десять хвилин або безкоштовно.

Флора. Садівниця з вулиці Канальної, 9. Каміння не підписує.

Віра. Доглядає драконів у Домі драконів, поруч із будинком Флори. Крихта живе з нею.

Мара. Власниця «Неможливих доставок». Носить відьомський капелюх. Знає більше, ніж каже.

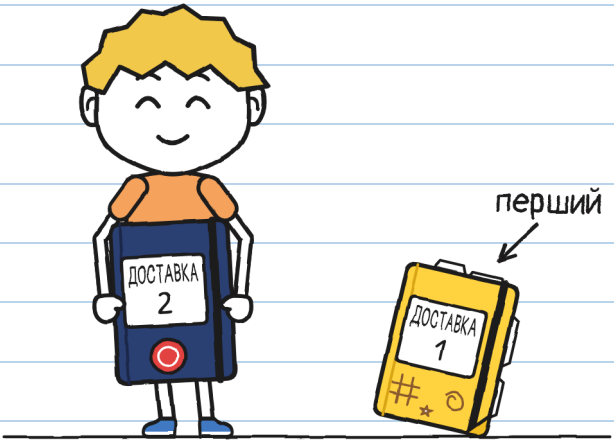

R. Надсилає посилки, які ніхто не може доставити. Імені ніхто не називає.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 2
Гуні

ОФІЦІЙНИЙ.

«Офіційний» означає, що я читаю його першою. Офіційно. —Ю.

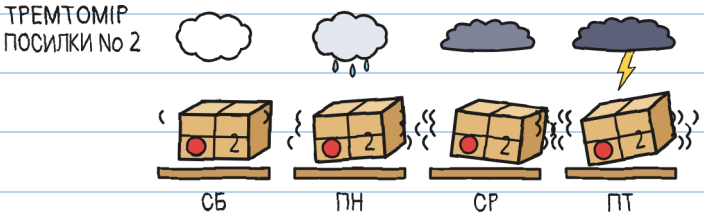
Зошит No 1 у мене закінчився: він повний. Цей мені дала Мара, власниця крамниці, з печаткою крамниці на обкладинці. Каже, що офіційні зошити не розмальовують. Побачимо.

РОЗДІЛ 1

Мисливець за грозами

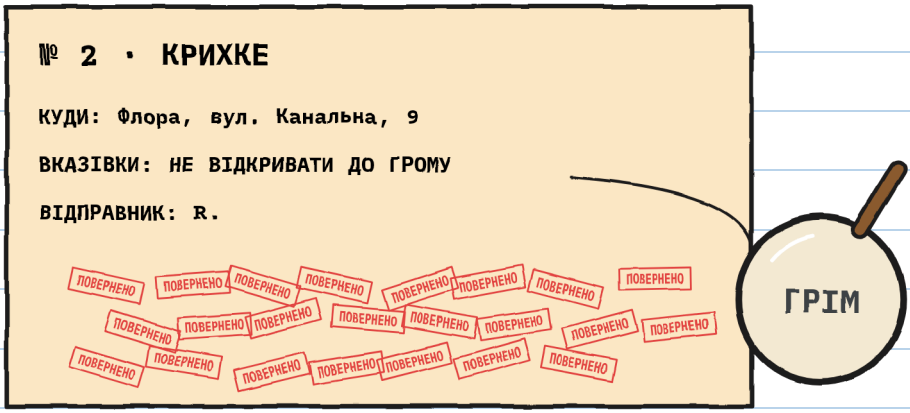
У крамниці Мари є посилка, яка тремтить. Вона так тремтить із минулої суботи, щодня трохи дужче.
Я вирішив її не чіпати.
Остання, яку ми з Юлею доставили, була яйцем; тепер це дитинча дракона на ім'я Крихта, і воно повторює за мною все.

У крамниці навпроти мого дому лишилося дев'ятнадцять повернених. І одна, схоже, втомилася чекати.

Це не страх: у суботу, о шостій вечора, буде гроза. Я шість разів перевірила прогноз. —Ю.

Повернені — це посилки, які завжди повертаються: якщо той, хто їх отримує, не підпише етикетку чорнилом, що не стирається (як-от зелений маркер Юлі), то на світанку вони летять назад на свою полицю. Усі їх надсилає одна й та сама людина: R.

На посилці No 2 було двадцять три штампи ПОВЕРНЕНО.

Двадцять три. Я порахувала їх двічі. —Ю.

— Двадцять три рази я носила її сама, — сказала Мара. — І жодного разу під час грози.

У суботу о десятій Мара чекала на нас за прилавком із посилкою No 2 в руках. Тоньо вже був там: по суботах ми втрьох відбуваємо покарання в крамниці за те, що без дозволу доставили посилку No 1.

— Цю, — сказала Мара, — доставите ви. Сьогодні по обіді.

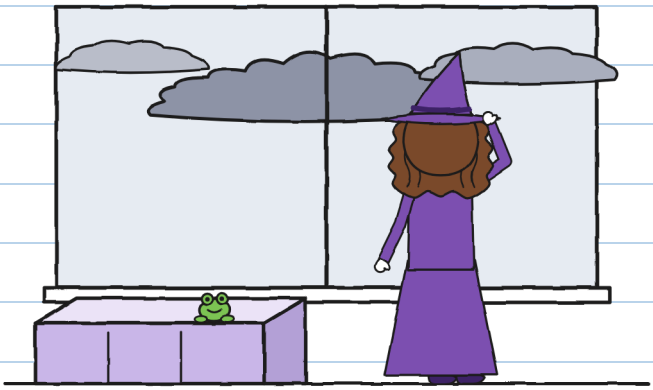
Юля підстрибнула так високо, що ледь не торкнулася таблички ЗАЛИШИЛОСЯ 19.

Мара поставила три умови й порахувала їх на пальцях:

1. Виходите о п'ятій, до того як прийде гроза, і залишаєтеся в Флори, доки вона не мине.
2. Ваші родини вже знають, і Флора теж.
3. Правило — те, що на етикетці: не відкривати до грому. І це має бути грім просто над вами: далекі не рахуються.

— А ти не йдеш? — запитала Юля.

— У мене тут справи, — сказала Мара й подивилася крізь вітрину на небо, яке сірішало.

Які справи? —Ю.

Тоді Юля подивилася на мене.

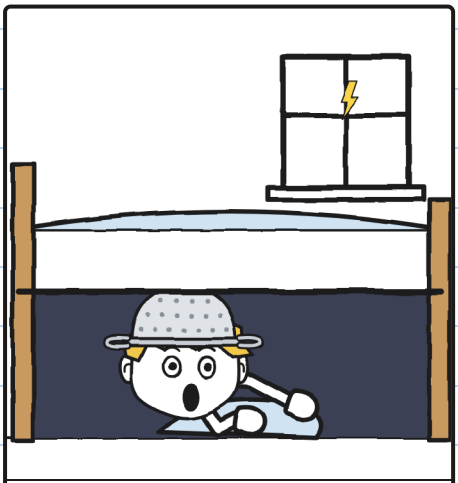
— А тобі подобаються грози?

А я сказав те, що кажуть, коли хтось так на тебе дивиться:

— Обожнюю. У моєму старому районі я був професійним мисливцем за грозами.

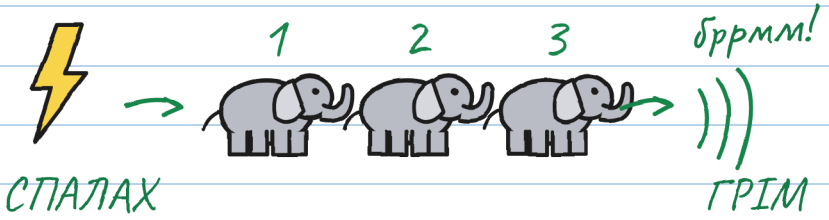
Що я сказав

Як було насправді

Професіонал з-під ліжка. —Ю.

Юля навчила мене рахувати грозу. У моєму зошиті, без дозволу, як завжди:

один слон, два слони, три слони...

1 слон = 1 секунда

3 слони = 1 кілометр (приблизно)

0 слонів = НАД НАМИ!

↖ Це грім з етикетки.
Далекі не відкривають посилку.

Більше слонів: ця блискавка вдарила далі.

Якщо чуєш грім, навіть далекий: в укриття!

Те, що знаєш, лякає менше. —Ю.

Мені нічого не треба було рахувати, адже я обожнюю грози. Але я все одно записав — про всяк випадок.

Тоньо прочитав етикетку через моє плече й показав нам дрібний шрифт на своєму рюкзаку.

— БЛИСКАВКА не доставляє під час грози.

— Грози ще немає, — зауважила Юля.

Тоньо перечитав дрібний шрифт. Про «ще» там не було ні слова. І він пішов із нами.

Дрібний шрифт, велика відмовка. —Ю.

О п'ятій я збігав додому по дощовик.

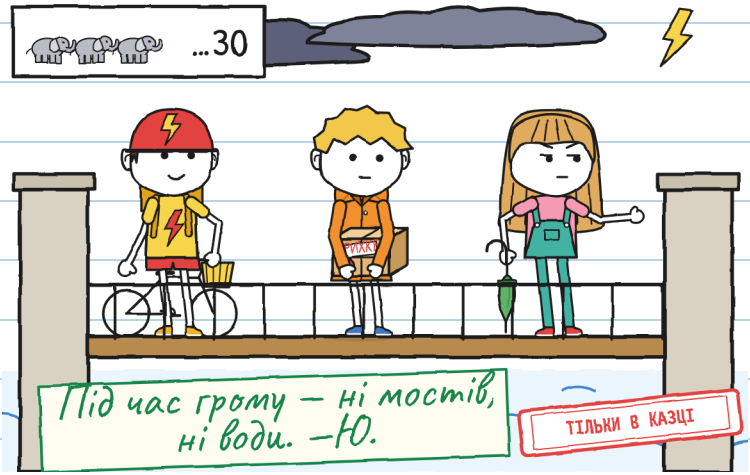
— Одягни помаранчевий, — сказала мама від дверей.

— Ти точно хочеш іти? Бо ти ж, коли гримить...

— ДО ПОБАЧЕННЯ, МАМО!

«Бо ти ж, коли гримить...» ЩО? —Ю.

Ми перейшли Великий міст, який уночі розводять, щоб пропустити кораблі, а небо чорніло дедалі дужче. Коли ми були посередині, Юля дуже серйозно помахала воді рукою: вони з каналом не ладнають.

Дуже далеко спалахнуло небо. Юля нарахувала тридцять слонів, перш ніж щось почула.

Бррмм.

— Ця блискавка вдарила приблизно за десять кілометрів, — сказала вона. — За прогнозом гроза буде о шостій.

— Прогриміло! — вигукнув Тоньо. — Тепер уже можна відкривати?

— Цей не відкриває посилку, — сказала Юля. — Відкриває той, що на етикетці: він лунає одночасно зі спалахом, нуль слонів. Але його вже чути, і цього досить: в укриття!

Ми побігли до вулиці Канальної. Я вдав, що не почув жодного грому.

— Це була гикавка? — запитала Юля.

— Ні, — відповів я. — Гик!

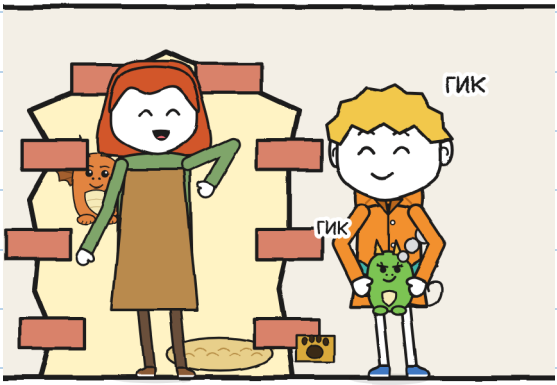
Це зі мною з дитинства, але лише від грому: після кожного нападає гикавка, раз на три секунди, а коли гроза над головою, я не можу зупинитися. Це не страх. Моє тіло робить це, не питаючи мене.

Це називається страх. —Ю.

Віра вже чекала нас біля дверей Дому драконів, що впритул до будинку Флори, тримаючи Крихту на руках: по суботах Крихта гуляє зі мною.

— Лише до Флори: це її перша гроза, — сказала Віра й передала мені її на руки. — Вона повторює за тобою все, Гуні. І те, що ти відчуваєш. Якщо злякається, не тягни її: вона вчепиться. Коли гроза мине, тричі стукни в мур, і я прийду по неї.

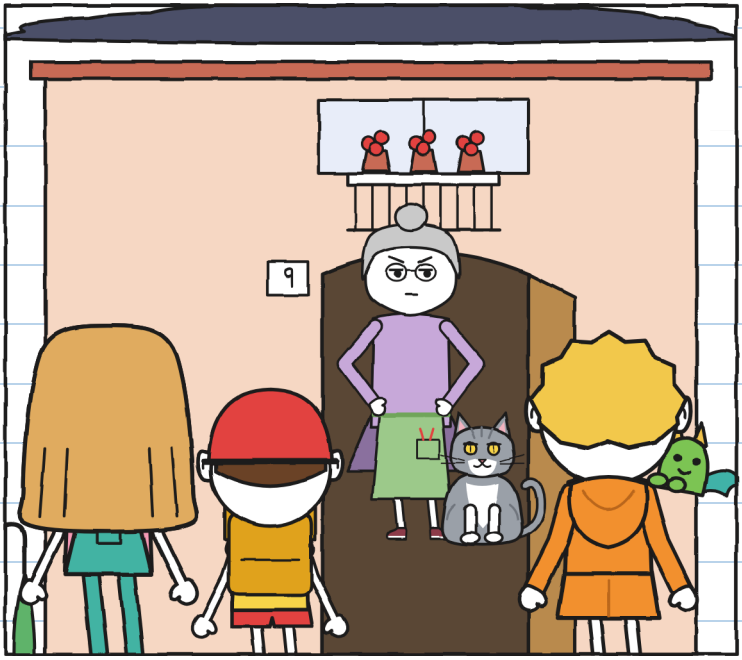
— Я нічого не відчуваю, — сказав я. — Я обожнюю грози.

Далеко прогриміло. Я гикнув. Крихта теж гикнула, і з її носа пішов дим.

— Усі всередину, швидко, — сказала Віра.

Будинок Флори — той із геранню: із балкона, звідки дві суботи тому на нас дивилася якась пані, коли ми шукали двері Дому драконів. Ці двері схожі на стіну.

Флора відчинила двері, ще до того як ми постукали. Подивилася на коробку. Подивилася на небо. Подивилася на Крихту.

— Дитинча Віри. Тільки хай не підсмалить мені папороті, — сказала вона. — Заходьте, бо йде дощ. Але попереджаю: каміння я не підписую.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов. XXS, XS, S, M і L мають однакові сторінки й однакові малюнки. XL — це роман. Змінюється лише те, як розповідається.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
ЮЛЯ ЛОВИТЬ СЬОМУ НАСІНИНУ.

РОЗМІР XS · A1
На підлозі лишилася одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР S · A2
Ще спалах: на підлозі лишилася тільки одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР M · B1
При наступному спалаху лишилася тільки одна насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР L · B2
Коли знову спалахнула блискавка, на підлозі лишилася одна-єдина насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Кожен у своєму розмірі. Та сама гроза. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com